

mærket, at det kunde komme til at lægge sig i Vejen for en forstandig Udvikling af det Erhverv, som Manden driver. Saadanne Tilfælde vilde kunne forekomme. Jeg vil derfor tro, at disse Bestemmelser ogsaa maatte undergaa nogen Ændring.

I Kapitel IX beskæftiger man sig med Ægtepagter og Retshandler mellem Ægtefolk. Der findes i dette Afsnit en Paragraf, som vi maa nære ikke ringe Betænkelighed ved, nemlig § 79, hvori der staar, at en Ægtefælle, som yder sin Ægtefælle Bistand i dennes Erhvervsvirksomhed, har Krav paa et passende Vederlag for sit Arbejde, selv om Overenskomst derom ikke er truffet, — formodentlig i passende Beløb ad Gangen, som der staar andetsteds i Lovforslaget, — naar det under Hensyn til dette Krav og de øvrige Omstændigheder maa anses for rimeligt, at Vederlag ydes. Jeg mener ogsaa, at den gode Mening, de gode Hensigter, der ligger bag en Paragraf som denne, kan der ikke tvistes om og bør der ikke tvistes om. Men en helt anden Sag er det dog, om man i Virkeligheden ikke her gaar alt for vidt, om man ikke skaber Muligheder for, at der kan ske Indgreb fra Øvrighedens Side i Forhold, hvor saadanne Indgreb overhovedet aldrig skulde finde Sted, og om dette ikke kan give Anledning til, at der kommer Uoverensstemmelser mellem Ægtefolkene, som kan foranledige et løsere Forhold mellem dem, der maaske endogsaa kunde føre til en Opløsning af Ægteskabet. Det, man vilde opnaa, naar man omsætter dette i Praksis, er i Virkeligheden, at en Kvinde, der hjælper sin Mand i en Forretning, eller hvor det nu maatte være, ude omkring i Landbruget, skal til nu i Fremtiden at betragte det, de erhverver i Fællesskab, ikke i og for sig som deres absolutte Fælleseje, som benyttes af dem i Fællesskab til Udviklingen af deres fælles Hjem og til Hjælp ved Opdragelsen af deres Børn, men den ene Ægtefælle skal nu overveje, om det ikke vilde være rimeligt, at han eller hun — for det kan jo ogsaa være Manden — fik et særligt Beløb udbetalt i Forhold til det Arbejde, som der er Tale om. Der staar udtrykkelig i § 79: „passende Vederlag“. Det er altsaa en passende Betaling for det Arbejde, hun har udført til deres fælles Bedste. Jeg vil gerne minde om, at Ægtefæller indbyrdes i en hel Række af de Forhold, der vedrører deres Økonomi, har vænnet sig til at se paa sig selv i nogen Grad som een Person, og Samfundet har i Virkeligheden anlagt den samme

Maalestok, Samfundet anlægger jo overfor Kvindens Valgret f. Eks. ganske den samme Maalestok. Og jeg vilde tro, at man ved en Bestemmelse som den, der her er Tale om at indføre i Loven, vilde indføre Kilder til Splid, og at man for at hidføre det, man egentlig tilsigter: et bedre Forhold, under visse Omstændigheder kunde fremkalde større Vanskeligheder, end der ellers vilde opstaa; maaske kunde endogsaa i enkelte Tilfælde en Strid om saadanne Forhold give Anledning til, at Ægteskabet opløstes.

Kapitel XII indeholder Regler om Separation og Skilsmisse. Jeg skal ikke sige ret meget herom, men jeg vil dog gerne fremhæve enkelte Ting. Det hedder i § 104, at tilstrækkelig Skilsmissegrund i Virkeligheden kan søges i Uoverensstemmelse mellem Ægtefolk, i saa Tilfælde kan de skilles uden nogen større Formalitet. Det hedder endvidere i § 105: „Har Ægtefæller levet separerede i et Aar, uden at Samlivet senere er genoptaget, bliver Ægteskabet at opløse ved Bevilling af Justitsministeriet...“. Man søger her at gøre Adgangen til Opløsning af Ægteskabet betydelig lettere, end den har været hidtil. Det er jo meget muligt, at der skal ske nogen Ændring i de nugældende Regler paa dette Punkt, og jeg kan tilføje, at saa snart det drejer sig om Ægteskaber, hvor der ikke findes Børn, kunde jeg for mit personlige Vedkommende være villig til at gøre Lejligheden til at skilles, naar de vedkommende ellers ikke kan enes, overordentlig let, for hvorfor skal man i og for sig tvinge dem, naar de ikke ønsker at leve sammen? Men det forekommer mig, at det stiller sig ganske anderledes med Ægteskaber, hvor der er Børn. Jeg er ikke i det Tilfælde, at jeg kender saa overordentlig mange Eksempler paa, at Ægtefolk har opløst deres Ægteskab i Tilfælde, hvor der var Børn, men jeg kender nogle, og i alle Tilfældene er de Børn, der fandtes i de opløste Ægteskaber, i Virkeligheden blevet kastet ud i Forhold, som det hverken er sundt eller godt for Børn at komme ud i; deres Hjembegreb, deres Enhedsbegreb overfor Far og Mor er blevet ganske forrykket, og det bliver naturligvis ikke bedst i de Tilfælde, hvor baade Faderen og Moderen igen er blevet gift. Og skal man se paa dette Forhold ud fra et rent Samfundssynspunkt, hvorved vi dog først og fremmest maa have Opmærksomheden henvendt paa den mulige Uret, Børnene kunde lide, maa jeg sige, at saa kan man ikke ønske at gøre det let for Ægtefolk at skilles og indgaa